

Η σημαία (No3)

Χίλια εννιακόσια πενήντα... πάλι στην Λυγκησιίδα...
(πέτρινα χρόνια...)

Χειμώνος μεσούντος... παρά την 25ην Μαρτίου –υποτίθεται μέρα ενάρξεως της ανοίξεως αλλά πού...– Βράδυ της αγίας ημέρας, αέρας δυνατός και χιονόνερο...

Στην πλατεία οι σημαίες παν να σπάσουν τα πιο αδύνατα κοντάρια... ενώ κάποιες ταμπέλες καταστημάτων ήδη βρίσκονται διαλυμένες στο έδαφος... Ώρα δύο το πρωί... και κρατάω την τραγιάσκα μου με την παλάμη... έξω απ' το φούρνο του Τόρκο... Συναυλία κρότων... τριγμών... κι ξαφνικών θορύβων... Κανείς διαβάτης... Η γιορτή της φύσης... ακολούθησε κατά πόδαν τη γιορτή της παλιγγενεσίας των Ελλήνων!... Θρίαμβος!...

Αίφνης ένα δυνατό «κρακ» και η μεγάλη σημαία –η μεγαλύτερη της πλατείας...– στο παλιό μαγαζί του Ρασάικο... «πνίγεται» η μισή, βουτηγμένη στα λασπόνερα... Έτρεξα απέναντι... (χάνοντας το καπέλο μου), τη σήκωσα... και άρχισα να την πλένω (στο διπλανό λούκι της βροχής...) με τα χέρια μου τα παγωμένα...

Την έστυψα... την τέντωσα... και με τα κορδόνια μου την έδεσα στο μισό –πλέον– κοντάρι!... (Μόλις που άγγιξε τώρα το πεζοδρόμιο!...)

Ύστερα... έκανα δύο βήματα πίσω!... την χαιρέτησα στρατιωτικά!... –είχα δει το άγημα πολλές φορές!...– Φίλησα την άκρη της που έσταζε ακόμη... κι έκανα «επί δεξιά» φεύγοντας!... Χαρά μου... και καθήκον μου!...

«Ποιος» είπε ότι δεν σκηνοθετείται και δεν παίζεται η μεγαλοφυής αφέλεια!... Είμαι τόσο θεατρικός –μέσα απ' την εντι-

μότητά μου...– που μπορώ «να εξηγήσω» ένα σωρό πράγματα!... (αλλά όμως λείπει «η αλεπού» απ' το παζάρι;)

«Τσαφ» πάνω στο «επί δεξιά» δύο χωροφύλακες... (Κοίτα ατυχία...)

— Τι κάνεις εκεί ρε παλιόπαιδο;

— Να σας... εξηγήσω κύριε!... τραύλισα...

— Τι να μας πεις... ρε πούστη!...

...Και με... πλακώνουν στο ξύλο... και οι δύο... με βάζουν αιμόφυρτο στη μέση... και με σέρνουν ως το τμήμα το παλιό, δίπλα απ' το σπίτι του Πιτόσκα. Εκεί με πέταξαν σ' ένα μπουντρούμι... με κλωτσιές και σφαλιάρες... όπου έμεινα ως το πρωί... που ήρθε... «ο κύριος Διοικητής...» (ο Βλάχος) να με ανακρίνει...

(Ο «κύριος» Βλάχος!... εάν ενθυμείστε... Εκείνο «το ζώο...» που περπατούσε πρώτα η κοιλιά του... ακολουθούσαν τα πόδια του... και πολύ-πολύ αργότερα το μυαλό του...)

«Εκείνος» που είχε «το ταίρι του...» στην άλλη μεριά της πόλης... προς το Βαρόσι... «Πολύτιμα» πετράδια της εποχής... που η πολιτεία «τους συντήρησε» σκοπίμως και παρανόμως... «ταγούς» του «Εθνικού» μας πολιτισμού... εκείνους... –και κάποιους άλλους ακόμη...– που ξεχάστηκαν βίαια... με μια έντρομη ντροπή... απ' την πληθώρα των θυμάτων τους... Των θυμάτων τους; Βεβαίως, «στερημένοι» και οι δύο ως άτομα... τρομοκράτησαν κόσμο και κοσμάκη, τον ταπεινώσαν, τον εξεδίδωσαν εις την ξένην... ή τον εκτέλεσαν... για να επιτευχθεί «η κάθαρση» και η... αποκατάσταση των «Εθνικών Ακεραίων» στο πλαίσιο των «εκτάκτων μέτρων...» των κυβερνήσεων των καιρών εκείνων...

«Δεν ντρέπεσαι, ρε παλιόπαιδο... τι σου έφταιξε η σημαία μας ρε... και την... έσχισες; Θα σου σπάσω τα χέρια τώρα αμέσως... Άπλωσέ τα στο γραφείο μου... Αμέσως είπα!...» ούρλιαξε ο Βλάχος.

...Παίρνει ένα στρόγγυλο μαύρο χάρακα... –κάτι μου θυμίζει αυτό...– βαρύ σαν μπαστούνι... το σηκώνει στον αέρα... και διατάσσει: «Τα χέρια σου είπα... εδώ... εδώ...»

...ΔΕΝ τα έβαλα εν τέλει τα χέρια μου στο γραφείο του... διότι ως Ελληνόπαιδο τα ήθελα να παίζω βιολί!... να ζωγραφίζω!... να γράφω!... και να σηκώνω «απ' τις λάσπες» το εθνικό

μας σύμβολο!... «στις κακοκαιρίες...» την ώρα που... οι άλλοι έπαιρναν τον ύπνο του δικαίου και του αδίκου... «τον κάθε ύπνο...»

(Είχε συνέχεια η τιμωρία μου: την άλλη μέρα έφαγα «οκτώ» ημέρες αποβολή από το Γυμνάσιο... συν... επτά χαστούκια... συν τρία χρόνια έξωση απ' το σπίτι του πατέρα μου...) (Μπράβο παιδιά!!!)

...Και γαμώ «τη δική σας» Ελλάδα... Δε μου λες, ρε φίλε, σου περισσεύει καρδιά... να πεις ο αποθανών δεδικαίωται;

Εμένα δυστυχώς όχι... ΔΥΣΤΥΧΩΣ είπα...

8-07-2002